

Arrest

nr. 192 007 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 26 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 februari 2016 asiel aan. Op 8 september 2016 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 183 261 van 1 maart 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat de verzoeker op 16 september 2016 bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 28 april 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.4. Op 28 april 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 16.09.2016 (bijlage 13qq) en dat werd verlengd tot 19.03.2017. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 eert inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De asielaanvraag - die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd - werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

*Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.
(…)”*

1.5. Op 8 mei 2017 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 16 mei 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 187 655 van 29 mei 2017 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.6. Op 9 mei 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omwille van de laattijdigheid ervan. Zij stelt dat de bestreden beslissing op 28 april 2017 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dat de verzoeker een dag eerder reeds van zijn vrijheid werd beroofd, zodat de verzoeker over vijftien dagen beschikte om het beroep in te dienen. Aldus was

volgens de verwerende partij (maandag) 15 mei 2017 de laatste dag om het beroep tot nietigverklaring in te dienen, terwijl huidig verzoekschrift werd ingediend op 22 mei 2017.

3.2. Artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)”

Om te bepalen of in het voorliggende geval een beroepstermijn van vijftien dagen, dan wel dertig dagen gold, dient aldus te worden nagegaan of de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing al dan niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat hij ter beschikking werd gesteld van de regering.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 27 april 2017, dat er door de inspecteur van de lokale politie van de politiezone Kempenland ten laste van de verzoeker een proces-verbaal wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen werd opgesteld. Er vond een controle plaats op 27 april 2017 om 19.40 uur en de omstandigheden van het aantreffen worden in het verslag als volgt omschreven: *“Z. I. (...) was aan 't werk in de Turkse buurtwinkel B. (...), gelegen in de (...)”*. Vervolgens blijkt uit het voornoemd verslag dat er door de lokale politie op 27 april 2017 om 20.30 uur contact werd opgenomen met de diensten van de verwerende partij en dat het antwoord als volgt wordt weergegeven: *“betrokkene dient bij ons te blijven en SEFOR zal morgen beslissen”*. Ten slotte blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 28 april 2017 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) heeft genomen.

In het licht van deze feitenconstellatie komt het nuttig voor te verwijzen naar het bepaalde in artikel 74/7 van de Vreemdelingenwet:

“De politiediensten kunnen een vreemdeling die geen houder is van de bij de wet vereiste identiteitsstukken of documenten vatten en hem onderwerpen aan een maatregel van bestuurlijke aanhouding, in afwachting van een beslissing van de Minister of zijn gemachtigde. De vrijheidsbeneming mag niet langer dan vierentwintig uur duren.”

Uit de voorgaande feitelijke elementen dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op 27 april 2017 bestuurlijk werd aangehouden in afwachting van een beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, zoals voorzien in artikel 74/7 van de Vreemdelingenwet. Het gaat niet om een vasthouding overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1, of § 1bis, van de Vreemdelingenwet, zoals voorzien in artikel 74/8, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Evenmin valt deze situatie onder artikel 74/8, § 1, tweede, derde of vierde lid, of artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker wordt ook niet ter beschikking gesteld van de regering.

Nu de verzoeker op 27 april 2017 bestuurlijk werd aangehouden in de zin van artikel 74/7 van de Vreemdelingenwet en ten aanzien van hem pas op 28 april 2017 (samen met de bestreden beslissing) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen, kan niet dienstig worden voorgehouden dat de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat hij op dat ogenblik ter beschikking was gesteld van de regering.

Bijgevolg kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat de verzoeker slechts over een termijn van vijftien dagen beschikte om het beroep in te dienen en dat het beroep laattijdig is ingediend.

Gelet op het voorgaande beschikte de verzoeker in toepassing van artikel 39/57, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van dertig dagen om huidig beroep in te dienen.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 28 april 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. De laatste nuttige dag om huidig beroep in te dienen is derhalve maandag 29 mei 2017. Het door de verzoeker op 22 mei 2017 ingediende beroep is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“(…)”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 16.09.2016 en dat werd verlengt tot 19.03.2017.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat er nog steeds een procedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22.05.2017 werd er een beroep ingesteld tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig asielaanvraag betekend aan verzoeker op 16.05.2017.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/11 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er m.b.t. de duur van het inreisverbod een discretionaire bevoegdheid werd toegekend aan het bestuur. Hij wijst erop dat er nog een procedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, namelijk het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Hij stelt dat hij weggerukt wordt uit een samenleving waarin hij al verankerd zou zijn sedert twee jaar.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze genomen werd op grond van artikel 74/11 §1, 2° van de vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het determinerend motief op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd en het inreisverbod werd opgelegd, werd derhalve niet betwist.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker beperkt zich tot een kritiek dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn verblijf in België en een hangende beroepsprocedure ingeleid tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor

Vluchtelingen en Staatlozen. Dergelijk betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de beslissing gemotiveerd werd omtrent de duur van twee jaar en erop gewezen werd dat de (eerste) asielaanvraag, die niet onredelijk lang heeft geduurd, na grondig onderzoek negatief afgesloten werd, waaruit geconcludeerd werd dat een terugkeer geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Het bestuur kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen die volgde op de tweede asielaanvraag, nu die tweede asielaanvraag ingediend werd nadat de thans bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin toont hij aan dat er elementen voorhanden zijn die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een termijn van twee jaar.

Een schending van artikel 74/11 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij “geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 16.09.2016 (bijlage 13qq) en dat werd verlengd tot 19.03.2017”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, inhoudt nu de asielaanvraag van de verzoeker negatief werd afgesloten, dat de verzoeker “geen enkel wettelijk motief (heeft) om alsnog in België te verblijven”, het belang van immigratiecontrole, “de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven” en de omstandigheid dat “(u)it onderzoek van het dossier (...) niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat heeft geleid tot de invoering van artikel 74/11 in de Vreemdelingenwet, blijkt ook duidelijk dat de beslissing tot verwijdering *“moet”* gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, *quod in casu*. Verder kan in dit wetsontwerp het volgende gelezen worden: *“Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn) (...)”* (Parl. St. Kamer, 2011-12, 53-1825/001, p. 7 en 22). Er is aldus in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt geen sprake van een discretionaire bevoegdheid tot het opleggen van een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Waar de verzoeker opwerpt dat wanneer een inreisverbod verplicht dient te worden opgelegd, dit nog niet impliceert dat daarbij de maximumtermijn dient te worden opgelegd, wordt erop gewezen dat *in casu* geen inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, doch wel een inreisverbod voor twee jaar.

De verzoeker wijst erop dat hij op 22 mei 2017 een beroep heeft ingesteld bij de Raad tegen de ten aanzien van hem genomen beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Er wordt evenwel op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Te dezen

werd aan de verzoeker op 28 april 2017 een inreisverbod opgelegd. Daarna diende hij op 9 mei 2017 een tweede asielaanvraag in, dewelke op 16 mei 2017 niet in overweging werd genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tegen deze beslissing stelde de verzoeker op 22 mei 2017 een beroep in bij de Raad. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze feiten, die alle dateren van na het nemen van de thans bestreden beslissing. Bovendien – en ten overvloede – kan er nog op worden gewezen dat de Raad inmiddels, bij arrest nr. 187 655 van 29 mei 2017, het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen.

Voorst wijst de verzoeker erop dat de verwerende partij omwille van humanitaire redenen kan afzien van het opleggen van een inreisverbod. Zoals reeds vermeld, houdt artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in beginsel verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Hoewel de gemachtigde inderdaad van deze principiële verplichting kan afzien indien er humanitaire redenen voorhanden zijn, laat de verzoeker *in casu* na om *in concreto* uiteen te zetten welke (humanitaire) elementen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werden veronachtzaamd. Hij beperkt zich aldus tot een louter theoretisch betoog dat niet tot een vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Waar de verzoeker laat gelden dat "*(v)oor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied*", wordt er op gewezen dat de verwerende partij zulks niet heeft opgemerkt. Bovendien is de mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, geenszins louter theoretisch, maar ook beschikbaar in de praktijk. Minstens toont de verzoeker niet met concrete gegevens aan dat dat voor hem niet het geval zou zijn.

Met zijn betoog dat hij geen enkele garantie heeft om na het verstrijken van het inreisverbod terug op het Belgisch grondgebied te worden toegelaten toont de verzoeker nog niet aan dat het thans bestreden inreisverbod met een onwettigheid is behept. Dat de verzoeker, net zoals alle andere vreemdelingen, aan bepaalde wettelijke voorwaarden zal dienen te voldoen om nog te worden toegelaten tot het Belgisch grondgebied en dat hem daartoe geen garanties kunnen worden geboden, is immers evident.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat hij door de bestreden beslissing ontruikt wordt aan de samenleving waar hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, wordt erop gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt ondersteund of onderbouwd door een begin van bewijs. Bovendien haalt de verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit een dergelijke duurzame verankering zou blijken. Aldus toont de verzoeker, die pas op 26 januari 2016 België is binnengekomen, niet aan welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) heeft besloten. De gemachtigde

heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN